

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar.191/2019/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2019. október 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A garázdaság vétsége miatt vádlott ellen indult büntetőügyben az ügyészség másodfellebbezését elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2019. május 14. napján kelt 27.Bf.10.709/2018/4. számú ítéletét megváltoztatja.

Vádlottat bűnösnek mondja ki garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés].

Ezért öt 90 (kilencven) nap elzárásra ítéli.

Az elzárást büntetés-végrehajtási intézetben kell végrehajtani.

A harmadfokú eljárásban felmerült 20.525 (húszezer-ötszázhuszonöt) forint büntügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2018. június hó 28. napján kihirdetett 27.B.22.540/2017/45. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő garázdaság vétségében. Ezért öt 90 nap elzárásra ítélte azzal, hogy az elzárást büntetés-végrehajtási intézetben kell végrehajtani.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség Bfel.6598/2018/1. számú átiratában a vádlott fellebbezését alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a kerületi bíróság megalapozott tényállást állapított meg, abból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak. A vádlottal szemben kiszabott elzárás büntetést méltányosnak tartotta, további enyhítésre nem látott alapot, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2019. május hó 14. napján kihirdetett 27.Bf.10.709/2018/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene garázdaság vétsége [Btk. 339. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés Bfel.6598/2018/2. szám alatti indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság helytelenül következtetett a cselekmény kihívó közösségellenességének hiányára és törvénysértően hozott felmentő rendelkezést. Önmagában az a tény, hogy a vádlottnak és a sértettnek korábban volt konfliktusa, nem zárja ki a kihívó közösségellenesség megállapíthatóságát. Álláspontja szerint a vádlott kijelentéséből arra lehet következtetni, hogy pusztán újabb indokot keresett arra, hogy beleköthessen a sértettbe, nem pedig a korábbi sérelmét akarta megtorolni. Az irányadó tényállás szerint a nyílt utcán, délutáni órákban, egy bankfiók előtt, forgalmas helyen szóváltás után bántalmazta a sértettet. Az utcán lévő személyek számára észlelhető volt a provokatív és erőszakos fellépése, amelyet az együttélési szabályokkal való nyílt szembefordulás jellemzett. A törvényszék megállapításával ellentétben a közösségi érdekekkel való szembefordulásnak a vádlott tudatában is meg kellett jelennie legalább eshetőleges formában az ittasságától függő mértékben. Rámutatott arra, hogy a másodfokú ítéletben felhívott BH. 2015.52. és BH 2016.297. számú eseti döntésekben kifejtettek részben a tényállások különbözősége, részben azok téves értelmezése miatt a jelen ügyben nem lehetnek irányadók. Álláspontja szerint a garázdaság elkövetési magatartásának mindhárom eleme, a cselekmény kihívó közösségellenessége, az erőszakos jelleg és a megbotránkozás keltésére való alkalmasság maradéktalanul megvalósult. Mindezek alapján a másodfokú ítélet megváltoztatásával a vádlott bűnösségének megállapítását és vele szemben büntetés kiszabását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.509/2019/3. számú átiratában az ügyészi másodfellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. A Fővárosi Főügyészség átiratában foglaltakat helytállónak tartva azokat a következő érvekkel egészítette ki. A másodfokú ítéletben felhívott, de a főügyészség által nem említett felsőbírósági határozatban, a Fővárosi Ítéltábla 4.Bhar.28/2019/4. számú eseti döntésében vizsgált tényállás sem egyezik meg a jelen ügyben irányadó tényállással, mert abban egy egymozzanatú, dolog elleni erőszakkal megvalósult cselekmény került értékelésre. Tévesnek tartotta a törvényszék azon megállapítását, mely szerint a testi sértést megvalósító magatartásból nem lehet következtetést vonni arra, hogy a vádlott tudatában lett volna annak, hogy a sértettel szembeni erőszakos fellépése közvetlenül sérti, sértheti más személyek nyugalma. A kihívó közösségellenesség, illetve a megbotránkozásra, riadalomkeltésre való alkalmasság vizsgálatakor nem az elkövető esetleges tudattartalmának és nem is a cselekményt észlelők szubjektív értékítéletének, hanem a társadalom objektív megítélésének van jelentősége. A testi sérüléssel is járó, nyilvános helyen elkövetett bántalmazás - a személyes konfliktustól függetlenül - teljesen ellentétes az általános magatartási normákkal és a közösség érdekeivel, negatív érzelmeket vált ki, ezért értelmezhetetlen a másodfokú ítéletben a kihívó közösségellenességet nélkülöző „garázda jellegű” és a kérdéses tényállási elemet magában hordozó „garázda” magatartások közötti különbségtétel. A törvényszék megállapítással szemben a vádlott cselekménye két jogtárgyat, a más ember testi épségéhez és a köznyugalomhoz fűződő társadalmi érdeket is sértette. Ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a váddal egyező bűnösség kimondásával változtassa meg és a vádlottal szemben elzárás büntetést szabjon ki.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2018. július 1. napján hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), amelynek 868. § (1) bekezdése alapján e törvény rendelkezéseit - a 868-876. §-ban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell, az ítéltábla a harmadfokú eljárást a jelenleg hatályos büntetőeljárásról szóló törvény szerint folytatta le.

A másodfokú bíróság a Be. 615. § (2) bekezdésének b) pontjában írtak szerint az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntést hozott, miután az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette. Ekként a törvényszék a Be. 615. § (1) bekezdése alapján törvényesen biztosított a határozatával szemben

fellebbezési jogot. Az ügyészség a másodfokú ítélet kézbesítését követően törvényes határidőn belül jelentett be fellebbezést, mivel a nyilvános ülésen nem vett részt, az a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja alapján a büntetőjogi főkérdés tekintetében meghozott ellentétes döntést (beleértve az azzal összefüggésben felülbírált ítéleti részeket, így a büntetés kiszabását is) sérelmezi, így az joghatályos.

Az ítélőtábla a másodfellebbezést a Be. 620. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el.

A harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakkal egyezően tartotta meg perbeszédét.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a törvényszék által hivatkozott bírósági határozatok, bár eltérő történeti tényálláson alapulnak, a törvényi tényállási elemek tekintetében a jelen üggyel mégis megegyeznek. Kiemelte, hogy a vádlott és a sértett haragos viszonyban állt egymással, a vádlott a korábbi konfliktusuk miatt találkozott a sértettel és az emiatt érzett felháborodásában ütötte meg őt. Általánosságban utalt arra, hogy a bírói gyakorlat szerint a konfliktusos viszony kizárja a garázdaság megállapíthatóságát az elkövetés helyétől függetlenül.

A nyilvános ülésen a vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg.

Az ügyészi másodfellebbezés megalapozott.

A Fővárosi Ítélőtábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett és az első és másodfokú bírósági eljárást - arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

Az eljárási cselekmények törvényességét a foganatosításuk idején hatályban lévő jogszabályok alapján kell vizsgálni. (EBH 2008. 1757.). A bírói gyakorlattal összhangban a Be. 870. § (1) bekezdés kimondja, hogy a Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Az ítélőtábla ezért a kerületi bíróság eljárásának törvényességét az akkor hatályos 1998. évi XIX. törvény, a törvényszék eljárását pedig a Be. rendelkezései szerint vizsgálta.

Az ítélőtábla a felülbírálat során nem észlelt olyan - a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti - eljárási szabálysértést, amely feltétlen hatályon kívül helyezési okot képez, az ügy érdemi elbírálását kizárja (ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak).

Az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le.

A harmadfokú felülbírálat kiterjedt arra is, hogy a másodfokú ítéletben rögzített tényállás megalapozott-e. Miután a fellebbezést a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették be, a megalapozottság vizsgálatának a Be. 615. § (4) bekezdésében és a Be. 619. § (4) bekezdésében foglaltak nem képezték akadályát. A Be. 619. § (1) illetve (3) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott vagy az iratok alapján azzá tehető, s ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.

Az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállást a másodfokú bíróság mentesnek

találta a Be. 592. § (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ezért azt az ítélezése alapjául módosítás nélkül elfogadta. A harmadfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság minden olyan bizonyítékot beszerezett és értékelési körébe vont, amely a vádlott és a sértett közötti konfliktus rekonstruálásához szükséges volt, azok értékelése körében sem vétett hibát, ésszerű indokát adta, hogy mit miért fogadott vagy vetett el, indokolásában logikai hiba nem volt, azonban a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint részben megalapozatlan, mert kisebb mértékben hiányos és a c) pontja alapján részben iratellenes, valamint ítéletszerkesztési hibában is szenved.

A tényállás részbeni megalapozatlansága azonban a Be. 619. § (3) bekezdése alapján az ügyiratok tartalma szerinti kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel kiküszöbölhető, így a részbeni megalapozatlanság a harmadfokú eljárásban orvosolható volt.

A tényállás első bekezdését az ítéletábra a sértett elsőfokú bíróság által is elfogadott vallomása alapján (nyom.ir.25.o) a tényállás első mondatát kiegészíti, helyesbíti és azt akként rögzíti, hogy:

„vádlott 2017. február 18. napján 16 óra 5 perc körüli időben a Budapest, utca házszám alatt található közterületen ittas állapotban sétált tanú1, amikor meglátta az utcán egy idős hölgy ismerősével beszélgető haragosát sértettet, majd minden előzmény nélkül *„Mit akarsz ettől az öregasszonytól?!”* felkiáltással a sértetthez lépett és egy alkalommal őt ököllel az arcának bal oldalán megütötte.”

A tényállás második bekezdését, a garázdaság tényállási elemeinek megvalósulására következtető elsőbírói álláspontot, mint a jogi indokolás körébe tartozó megállapítást mellőzi, egyben a tényállást azzal egészíti ki, hogy:

„A sértett a sérelmére elkövetett testi sértés vétsége vonatkozásában magánindítványt nem terjesztett elő.”

A tényállás fenti pontosítása nem ütközött a Be. 593. § (2) bekezdésében meghatározott felülmérlegelés tilalmába, mert az elsőfokú bíróság is a sértett vallomására alapította a tényállást, azt következetesnek találta, mert a helyszínen őt meghallgató rendőröknek is ezzel egyező nyilatkozatot tett a rendőri jelentés szerint, melyet alátámasztott az előzményeket illetően a cselekményről készült kamerafelvétel is, amely ugyan az eseményt végig nem rögzítette, de az a körülmény, hogy azon látható volt, hogy a sértett és egy másik férfi egy idős hölgygel beszélgetett, majd megjelent a vádlott és tanú1, majd a távozásuk látható a kamera mozgó üzemmódja miatt, azon sértetti előadást erősítette meg, hogy az ökölütést azért kapta mert egy idős nénivel beszélgetett, megkérdezte tőle, *„hogy mit akarsz ettől az öregasszonytól?”* és már ütött is, nem volt más előzménye az esetnek.

Nem fogadta el a vádlott e körben tett nyilatkozatát, mert az egymásnak ellentmondó előadásokat tartalmazott, a nyomozás során azt vallotta, hogy régebbi sérelem miatt alakult ki a vita, melynek során meglegyintette a sértett arcát, a tárgyaláson már arról számolt be, hogy a fiát kábítószerre próbálta meg rávenni a sértett és ezért ütötte meg, illetve jogos védelemre is hivatkozott. A vádlotti vallomást megerősíteni igyekvő tanú, tanú1 vallomását is elvetette, mert azt nem tartotta elfogadatlannak. Mindezek alapján az volt rögzíthető, hogy a vádlott és a sértett között az ütéssel megelőzően semmilyen személyes konfliktus, vita nem volt, csak előzmény nélküli kötözködés a vádlott részéről.

A sértett ökölütésről számolt be és nem pofonról, vallomását megerősítette e körben a mentős esetlap is, mely szerint az állkapocscsontján hematoma volt látható, mely bőr alatti vérömleny, és létrejöttéhez fizikai ráhatás szükséges. Az a vádlott által elismert meglegyintéstől, vagy a

tárgyaláson hivatkozott atyai pofontól, amely nagyon kicsi erőbehatást feltételez, nyilván nem keletkezhetett, hiszen a véraláfutás lényege, hogy sérül az érpálya, és vér lép a szövetek közé, melynek bekövetkezte nagyobb fizikai ráhatást feltételez, s a sértett által határozottan állított ökölkötés ennek megfeleltethető.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás immár valóban mentessé vált a Be. 592. § (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az tehát hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, így az a Be. 619. § (1) bekezdése értelmében irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállásból a másodfokú bíróság tévesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségének hiányára, a cselekmény jogi értékelése tekintetében az ítéletábra az elsőfokú bíróság és az ügyészség álláspontját osztotta.

A Btk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott garázdaság vétségét az követi el, aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg.

A garázdaság a köznyugalom elleni bűncselekmények körébe tartozik, jogi tárgya a köznyugalom, a társadalmi együttélési szabályok megtartásához fűződő társadalmi érdek. Ezt a védendő értéket, a békés együttélés követelményét kell szem előtt tartani a garázdaság megvalósulásához szükséges tényállási elemek, a magatartás erőszakos jellege, kihívóan közösségellenes volta és a másokban megbotránkozásra vagy riadalomkeltésre való alkalmasság vizsgálata során.

A törvényszék lényegében arra alapozta a felmentő rendelkezés meghozatalát, hogy a vádlott cselekményében a kihívó közösségellenesség még eshetőleges szándék szintjén sem ismerhető fel. Az e körben kifejtett indokai szerint a vádlott indulati, alkalomszerű, egymozzanatú cselekményt valósított meg akkor, amikor a sértettet szóváltást követően a korábbi személyes konfliktusuk miatt érzett dühében egy alkalommal az arcán megütötte, úgy, hogy az állkapocscsontján hematóma keletkezett. Megjegyezte, hogy a vádlott az ütést követően felhagyott a bántalmazással és elhagyta a helyszínt. Ebből a magatartásából pedig nem lehet arra következtetni, hogy tudatában lett volna annak, hogy az erőszakos fellépése közvetlenül a bántalmazást esetlegesen észlelő más személyek nyugalma sértheti. A terhelt által megvalósított tettelegesség így nem alkalmas annak megállapítására, hogy más személyek nyugalma tudatosan semmibe véve cselekedett. Cselekményében a közösségi érdekek szembefordulás még az eshetőleges szándék szintjén sem ismerhető fel. A terhelt legfeljebb garázda jellegű magatartást tanúsított és nem garázda magatartást, az elhatárolás alapja a kihívó közösségellenesség hiánya.

A törvényszék jogi álláspontja téves.

Az ügyészség helytállóan mutatott rá arra, hogy a törvényszék részben olyan felsőbbbírói határozatokkal kívánta alátámasztani döntését, amelyek a jelen ügytől eltérő történeti tényállásokon alapulnak, továbbá a tényállásban leírt eseménysorból bizonyos mozzanatokat kiragadott és azokat a jelen ügyre nem alkalmazható bírósági határozatokkal összevetve téves jogkövetkeztetésre jutott. Utóbbi részben arra is visszavezethető, hogy a tényállás részbeni megalapozatlanságát nem észlelte.

A garázdasághoz megkívánt kihívó közösségellenesség akkor állapítható meg, ha a terhelt az együttélés szabályainak leplezetlen, gátlástalan semmibe vételével valósítja meg a cselekményét (BH 2007.283.).

A kihívó közösségellenesség azt jelenti, hogy a tanúsított magatartás a környezetre gyakorolt hatása révén közvetlenül és durván sérti vagy sértheti a közösség nyugalma. A garázda magatartást tanúsító elkövető felismeri, hogy cselekménye a közösség nyugalma megzavarására alkalmas, ám tettét a közösségi érdek leplezetlen semmibe vételével hajtja végre.

Következő az ítélezési gyakorlat abban is, hogy a kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartás, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, akkor is megvalósítja a garázdaságot, ha ezt az elkövetéskor kevesen észlelik (BH 1980.122., BH 1982.501.) és, ha az utcán történik, nem kizárt a lehetősége annak, hogy azt mások is észlelhessék (BH 1998.67.). A közterületen tanúsított, bármely, a közelben tartózkodó személy által észlelhető erőszakos magatartás tehát egyidejűleg vitathatatlanul alkalmas volt megbotránkozás (így felháborodás, megrökönyödés) vagy riadalom (így ijedtség, rémület, pánik) kiváltására. (EBH2014.B.23.).

Mindezeket a konkrét ügyre vetítve, a terheltnek a közterületen tartózkodó bármely személy számára észlelhető támadó fellépését kétségkívül az együttélési szabályokkal való gátlástalan szembefordulás jellemzi, amely felismerésnek a terhelt tudatában is meg kellett jelennie. A jelen esetben az ittas állapotban lévő vádlott a késő délutáni órákban, az utcán, egy forgalmas helyen lévő bankfiók előtt, az irányadó tényállás szerint teljesen motiválatlanul kötött bele a sértettbe és ütötte őt meg. A magatartásában megnyilvánuló közösségellenesség kihívó jellegét látványosan szemlélteti, hogy az erőszak alkalmazására minden előzmény nélkül, éppen egy másik járókelővel békésen beszélgető sértettel szemben került sor. Következésképpen a másodfokú bíróság azon megállapítása, miszerint nem állapítható meg, hogy a vádlott tudatában lett volna annak, hogy az erőszakos fellépése közvetlenül a bántalmazást esetlegesen észlelő más személyek nyugalma sértheti, minden alapot nélkülöz. E körülményben éppen a közösségi érdek leplezetlen semmibe vétele, azaz a kihívó közösségellenesség tudata érhető tetten.

Az elkövető által kifejtett erőszakos magatartás esetleges belső, személyes indítéka pedig a garázdaság megállapítását nem zárja ki, mert a közösségi érdekekkel történő nyílt szembeszegülést a személyes motívumból fakadó cselekmény is tükrözheti. (EBH.2014.B.23.) Nem kétséges az sem, hogy az elkövetés helye, ideje és módja miatt a cselekmény alkalmas volt arra, hogy az utcán tartózkodók nyugalma megzavarja. E körülmények mellett a cselekmény egymozzanatúsága, illetve az a tény, hogy a vádlott az ütést követően felhagyott a sértett bántalmazásával, a büntetőjogi felelősségét nem zárja ki, ezt a körülményt legfeljebb a cselekmény tárgyi súlyának értékelésekor lehet figyelembe venni.

A kihívó közösségellenességet adott esetben kizárhatta volna a jogos védelmi helyzet fennállása (EBH2009. 1938., EBH2017. B.10.), az elsőfokú bíróság azonban okszerű mérlegeléssel vetette el a vádlott ezen bünthetőséget kizáró okra történő hivatkozását.

Összességében tehát a személy ellen irányuló, bántalmazással elkövetett garázda magatartásokat nem az esetleges személyes motívumok és a konfliktusban érintettek viszonya, hanem az adott magatartásról kialakult társadalmi értékítélet alapján és a kívülálló számára észlelhetőség szempontjából kell megítélni. Amennyiben az erőszakos magatartás a legalapvetőbb együttélési normákat durván megsérti és egyúttal objektíve alkalmas a köznyugalom megzavarására, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, garázdaság megállapításának van helye.

A személy elleni erőszakos magatartás megvalósulhat már a sértett testének egyszerű érintésével is, ha ez a magatartás támadó jellegű. Így lökdösődéssel, rángatással, ütlegetéssel, arculütéssel stb. A

személy elleni erőszakkal megvalósított garázdasághoz - a garázda magatartás fogalmához - nem tartozik hozzá szükségszerűen a megtámadott személynek bármilyen súlyú testi sértés okozása. Ha viszont az elkövetési mód olyan, hogy a garázda, erőszakos fellépés a sértettnek testi sértést okoz, és az nem minősül súlyosabban, mint a garázdaság, bűnhalmazat megállapításának lehet helye. (34. BKv számú büntető kollégiumi vélemény indokolásának II. pontja). Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a sértettnek okozott 8 napon belül gyógyuló sérülés miatt felmerült volna a könnyű testi sértés vétsége miatti felelősségre vonás lehetősége, ennek azonban a magánindítvány hiánya eljárási akadályát képezte, mert ezzel a jogával a sértett nem élt, nem kívánta a bántalmazás miatt a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását. A nyomozás során erre a jogára kioktatták (nyomozati irat 25. oldal), úgy nyilatkozott, hogy arról 30 napon belül nyilatkozik, de később sem jelentette be az erre vonatkozó igényét.

A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A bíróság feladata az ítékezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és a személyi társadalomra veszélyességére is.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A harmadfokú elbírálás időpontjára tekintettel további nyomatékos enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a két éves elévülési időt is meghaladó időmúlást, amely a vádlottnak nem volt felróható. Ugyanakkor az sem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a vádlott garázdaság vétsége miatt korábban három alkalommal is volt büntetve és ez nem tartotta vissza attól, hogy ugyanilyen bűncselekményt valósítson meg, tisztában lévén annak büntetőjogi következményeivel.

A vádlottal szemben elsőfokon kiszabott büntetés nemével és mértékével az ítéletábra maradéktalanul egyetértett, ezért azzal egyezően állapította meg a vádlottal szemben alkalmazandó joghátrányt.

A kerületi bíróság nem tévedett, amikor a cselekmény csekélyebb tárgyi súlyára figyelemmel lehetőséget látott a Btk. 33. § (4) bekezdés szerinti rendelkezés alkalmazására. Helyesen ismerte fel, hogy a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok jelen esetben a szabadságvesztésnél enyhébb elzárás büntetés kiszabásával is biztosíthatók, annak tartamát azonban a vádlott többszörösen büntetett előéletére figyelemmel még a jelentősebb időmúlás ellenére is indokolt volt a Btk. 46. § (1) bekezdés szerinti törvényi maximumban, a 90 napban meghatározni.

A végrehajtási fokozatról való rendelkezés a Btk. 46. § (2) bekezdésén alapul.

Mindezen indokokra figyelemmel az ítéletábra a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Az ítéletábra a Be. 617. §-a folytán alkalmazandó Be. 613. § (1) bekezdés alapján megállapította a harmadfokú eljárás során a kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költséget és annak viselésére a Be. 575. § (1) bekezdés alapján a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte.

A fellebbezési jog kizárása a Be. 458. § (3) bekezdésén és a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2019. év október hó 10. napján

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.191/2019/18. számú ítélete, ennek folytán a Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.B.22.540/2017/45. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.10.709/2018/4. számú ítélete 2019. október 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. október 10. napján

. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke